

SLIBY SE MAJÍ• PLNIT - JENÁ½E ...

Pondělí, 29 květen 2017

Už s tím bojuju hodně dlouho... Říká se tomu sociální fobie a je to fakt nepříjemná věc. Pro mě i pro ty, kterých se to obává. Slíbím, že na kam půjdu, že budu ráda, když ke mně někdo přijde - ale, když přijde na věc, tak mám vždy nejlepš;í a nejjakostn;í výmluvy... A jsem zas hluboce zvrtná ve svém kutlochu. Ale letos jsem se rozhodla to nějak zlomit. Pokusit se dostat dál než jen do nejbližš;ího obchodu.

Mám velkou výhodu, že mám ve vás všechny kamarádek a kamaráda, které opravdu jen virtuální, mnohé znám osobně. Jednou z těch "osobních" je i DEERES. Moc fajn česká, hodná, chytrá, spolehlivá a nesmírně seriózní. Ale dosti pochval :-). Rozhodla se, že mě za každou cenu vytáhne ven - do přirody, kterou ona má tak zmáknutou. "Ukáž mi celé pole rozkvetlých konvalinek - to prostě musíš vidět a neberu žádné výmluvy." Přiznávám, že je ještě ráno v ten den jsem si pohrávala s mobilem... Souasně jsem v;ádla, že tohle už jí udělat. Venku bylo k vzteku krásně, žádné vedro, ani déšť, ani vítr, přiroda jednoduše fandila jí. A tak jsem omluvnou sms zase vymazala, popadla báglik s nejdlešitějš;ími věcmi (pití a čamky pro ubáka) a odevzdala se osudu - bafla vodítko a šli jsme... Měla jsem od ní perfektní itinerář, takže dojet metrem na Dejvickou, tam přisednout na autobus a vylézt na stanici Ázalov. Lidi, ta cesta autobusem pak vedla úplně mimopřes krásnou krajinou! Ještě jsem se pak autobusáka zeptala, zda vystupuju opravdu na správné stanici - a zaal mě letoš;í a věbec po dlouhé době první výlet. Je neděle, pomalu jedenáctá hodina a já čekám na cílové zastávce na šaredaktorku Kudlanky. Konečně přijíždí bus a dva řidiči, otvírají se dveře všichni cestující, dva se zavírají a šaredaktorka nikde. Pak se náhle otevřou dveře u řidiče a z nich vystupuje Daniela s Kayou v náručí. Přeměním se asi jenom třikrát u řidiče ujistila, že je správně na Aljašce to ta pravá Aljaška a každá jiná se v širokém okolí nevyskytuje. Nastává vítání lidí a psů a máme do divočin.

Byla jsem nesmírně statečná. Stáa (ano, deeres se jmenuje Stáa) měla s sebou svého Pirxe, oba psi se chovali, jako by se znali odedávna, takže nic nebránilo, abychom se nevydali všichni kupředu. Panejo, já, zvyklá jen na nevelký Centrální park na Jiáku, kde se vyskytují dvakrát denně, jsem najednou šala stále kupředu a dál, cestíkou mezi rozkvetlou loukou, pak lesem ... A nebyla to žádná procházka po nedělní lázeňské kolonádě, vítala jsem se osobně s každým šetrákem na cestě. Stáa mi tak po čtvrthodinkách ubezpečovala, že nebude tak do kopce, a že "počkej, to se ti bude líbit!" Tohle nebyla cesta, kterou jsem pro své neohrané tělo chystala, snažila jsem se nefunět, občas i mluvit, a když šlo, tak se i rozhlédnout vškol. Jo, fakt, to bylo strašně, úplně jak přišky na Aljašku, však jsem jí to neustále opakovala. - Stáa si ze mě určitě dělá legraci... Ona jde tak lehce, upozorňuje mě na každou zelenou rozkvetlou řouel, kde to já se o chytám nejbližš;ích záchytných bodů... Cestou míváme poslední přepřahací stanice a za ploty nás šetrně vítají mohutní psi používání do psích spřehání cestách na sever. Vstupujeme na planinu, kde se pase stádo sobů Karibů, hlídané pasákem s kulovnicí a mohutným psiskem. Ochrana sobů pasáky a psy je tu nutná. Medvědi grizzly i rosomáci tu setrvávají na chutnou svačinku. Přeměním extrémním počasím se k nim přidají i hladoví lední medvědi.

Ach jo, co je lepší - dělat, že jako nic, nebo přádat o oddech? Naště se nám přilepí do cest spíš; já jim) překrásné ovečky a "ty jsem si prostě musela vyfotit" - úleva! Jen stojím a dýchám... Souasně si slíbuj, že už budu určitě, ale určitě podobné výlety dělat častěji. Když se tak rozhlížím - konečně jsem scho dokonce i spustím zrak do nádherné a přehluboké rokle, o které mi Stáa vypráví, jen si tak říkám, co by asi bylo, kdyby mi uklouzla bota... vau, to by se mi asi blbě lezlo nahoru... Samozřejmě, že ta rokle má jméno, to jen já si nic nepamatuju.

A pak už jsem u té nádhery, o které mi Stáa tolik vyprávěla, u nesmírně velké pláň květoucích a voňavých konvalinek. Nikdy jsem jich tolik najednou ještě neviděla. Hned mě napadlo, že je to báječné, že jsou tak skryté a vzdálené od běžných cest, protože by byly určitě velmi rychle vyrvány a prodány...

A my máme dále do hustého lesa s aljaškou květenou a vzhůru do hor. Chceme dnes zdolat Silver Mountain 311m n.m, kdy musíme překonat převýšení 134 metrů. Brzy litujeme, že jsme si nenajaly nosiče, kteří by na vrchol donesli na svých bedrech. Cestou mineme mohyly, kde minutou ticha uctíme ty, kteří zahynuli šně přeh vrcholem. Znovu nabíráme sílu a za odměnu se nám otevřel pohled do hlubokého kaňonu přehy. Překonáním výškového rozdílu jsme se dostaly na roveň siru Edmundu Percivalu Hillarymu a Reinholdu Messnerovi. Dole pod námi je Aljaška rílad. Vidíme vlakový expres jak projíždí hlubokým kaňonem podél přehy a máme dál na sever až k Se ledovému oceánu. Chvilí se dohadujeme, co za vodní tok protéká kaňonem, jestli River Chena, nebo Tanana a nakonec se shodneme na Vltavě.

Nevíme jak, ale podařilo se jí mě dostat až na vyhlídku. Nejspíš to bylo že jsem se styděla moc skuhrat - že jsem viděla, jak si ti dva čiváci blaženě spolu hrají, jak je pro Kaya tahle procházka plná blaženosti, tak dlouho a v tak krásném prostředí! Nebe jen kousek nad hlavou, pode mnou - hodně hluboko - tekla řeka, kolem ticho a klid, nikde ani náznak dvounohého čiváka - nádhera!!! Sedla jsem si na přímějný balvan (v té chvíli bych si sedla i na fakírův jehelníček) a dívala se dolů. Ve skrytu duše jsem přemějš;í, jak se, kříž a proboha dostanu dolu??? Sestupujeme a pomalu máme do domorodé osady. Po hodině narazíme na první stopu domorodců. Přeh hlubokou rokle je natažený primitivní visutý provazový most. Překonáváme přehá nastává chvíle odpočinku. Zatímco Daniela marně loví mobilní signál, chlupatci se kolem hemžák tak, že je nelze spořít ani uzavřka objektivu u foťáku nestíhá a proto jsou z nich na fotce jenom šmouhy. Cesta dolů byla složitějš;í. Tedy pro mě, protože jsem měla z nohou upletenou vánočku a vlastně se jen soustředila na to, a se a) chovala trochu normálně, b) moc neskuhrala a nezastavovala se. Jen jsem si tak v duchu opakovala, že se musím přilešitostně omluvit synkovi, kterému přemějš;í dvacetinové vejletu káim, že - "už nemáš, tak podej mi ruku, počkej na mě, co to po mě chceš, ty si neuvdomuješ, že tohle už pro mě není... atd. atd." - věřte mi, já se v duchu za sebe tolik styděla :-)).

Pak se přeh námi objevily nějaké "malé kopečky"

Stánino oznámení, Á¾e za chvíli, jen kousek, a jsme u ní doma a tam si dáme kafeeee - jí v první chvíli vÁbec nevÁÁ™ila, ale kdy¾ to nÁkolikrát zopakovala a stále mlela cosi o sotva pár desítkách metrÁ - tak jsem uÁ¾ v duchu jákala a sama sebe obdivovala. KoneÁnÁ dorazíme k domorodé osadÁ, kde nás vítá ochranný duch totemového sloupu. Procházíme kolem tajuplného obÁtního kamene a dále zÁ™ejmÁ kolem pohÁ™ebištÁ, oznaÁ•eného tabulem neznámým postaviÁkovým písmem. A uÁ¾ vidíme i mÁj vymazlený srub a obÁ uÁ¾ se tÁšíme na pohoštÁ. Podává se pramenitá voda, prouÁ¾ky uzeného lososa od místních AleutÁ a jako chutný dezert jemná posolené hlaviÁky pampelišek a sedmikrásek.

U Stáni to bylo nesmírnÁ hezké. Má velmi hezký a velmi prakticky uspoÁ™ádaný byt. Jak závidím... JenÁ¾e ona se kvartálnÁ nestÁhuje, jako já... ona si jednou dala vše na své místo, a tam to pak všechno zůstává. To není jako u mne, kde se to mÁní pomalu jak dubnové počÁsí. Inu, ka¾dý jsme jiný.

A je tu chvíle louÁ•ení. Pro Danielu a Kaya pÁ™ilétá vrtulník a ještÁ naposledy si máváme a spolu s Katapultem notujeme :“Ahoj a zase pÁ™íštÁeeee....!“ Já zÁstávám, abych amatérsky suplovala práci zkušeného antropologa pÁ™í zkoumání domorodého obyvatelstva. Bylo to moc fajn... Cestou domÁ jsem drÁ¾ela svého šmudlu v náruÁí, on, taky slušnÁ ucabrtaný, mi na klínÁ pospával. Doma, na kanapi, jsem si celou tu štrapáci pak v duchu pÁ™ehrávala. StÁ^o, dokázala jsi nemoÁ¾né - vytáhla jsi mne na dvanáctikilometrový vejšláp a já moc dÁkuju. UrÁitÁ to musíme zase nÁkdy zopakovat! STÁ†A a d@nielaplus Pír a Kayo